

JOANNA COURTNEY
TŰZKIRÁLYNÉ

Joanna Courtney

TŰZKIRÁLYNÉ

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Fire Queen

Copyright © 2019 by Joanna Barnden

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 2060-6230
ISBN 978 963 452 463 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomdai előkészítés GREGOR LÁSZLÓ
Nyomta és kötötte KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2021
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

☞ Első fejezet ☞

Aarhus, 601 októbere

– Emeljék az istenek maguk közé a mi áldott hercegünket!

A pap a sötétedő égbe emelte a vékony karját, így a körvonala látványosan kirajzolódott az izzó máglya előtt, mintha Odin házi hollója lenne. Állhatatos hangja mintha utat tört volna a temetési szertartás fölé ereszkedő bíbor felhők között, befogadást követelve Geir herceg lelkének, amely sötétlőn kanyargó füst képében emelkedett felfelé a dühöngő lángok közül.

– Üljön ünnepet Odinnal a Valhallában az örökkévalóságig! – kiáltotta a pap, majd hosszú botját egyszer, kétszer, háromszor a kemény földhöz ütötte, amely megremegett az összegyűlték lába alatt, akik eljöttek megnézni, ahogyan Jütland hosszú ideje uralkodó hercege megtér az istenekhez.

Ophelia, aki a lehető legtávolabb állt a szertartástól, remélte, hogy Geir valóban Odinnal és a harcosaival lakomázik majd, mert jó vezető volt, és megérdemelte a boldog pihenést, bár amikor erre gondolt, úgy érezte, mintha egy jeges kéz összeszorította volna a gyomrát a máglya izzó melegénél. Vajon Geir koccinthat az apjával? Megcsókolhatja az anyja bájos arcát, amely az örökkévalóságig rózsaszín pírban ég a kilenc évvel azelőtti másik nagy temetésen meghozott végső áldozattól? És ha így volt, vajon hol lehetett megtalálni őket ezen a halotti emlékművekkel teletűzdelt földön?

Ophelia megborzongott, és körülnézett, remélte, hogy elmenekülhet, de Dánia összes nemese összehúzódtott Aarhus alacsonyán fekvő szigetén, hogy megünnepeljék Geir utazását a túlvilágba, így lehetetlennek bizonyult visszavonulnia. A nagyterem ajtóit szélesre tárták, és legalább

annyian tömörültek odabent, mint az épület előtt. A gazdasági épületek nagy része a szárazföldön állt, de örök vigyáztak a folyó fölött átívelő három hídon, hogy távol tartsák a szentélytől a gyászoló közembereket, és bár nem állították volna meg Opheliát, ha elmegy, a lány nem akart szembesülni a kíváncsi tekintetükkel. Ezekkel a férfiakkal gyakorolt együtt nap mint nap. Legalább kettejükkel együtt is hált, amikor kicsit keményebb dologra vágyott, mint a kardforgatás, és nem akarta, hogy sajnálják.

– Hús Odin asztalára! – rikoltotta a pap, majd az egyik kezével a magasba emelt egy vadnyulat, a másikkal pedig előhúzott egy vékony pengéjű kést.

Nemes penge volt, finom indákat metszettek bele, amelyek megcsillantak a tűz fényénél, mintha alig várnák, hogy ölhessenek. A nyúl hevesen rúgkapált az idős férfi kezében, de a pap vézna testét az istenektől nyert erő hatotta át, és úgy tűnt, észre sem veszi a karcolásokat, melyeket az állat éles karma vágjt a bőrébe. Egyetlen gyors mozdulattal elvágta a nyúl torkát, és még magasabbra emelte, így csorgott a vér, összekeveredett a sajátjával. A tömeg tátott szájjal figyelte, majd éljenezve felüvöltött, amikor az állat ernyedte teste a lángok közé repült, és nyers csattanással Geir herceg gyorsan porladó holttestére érkezett.

Ophelia lehunyta a szemét, amikor hirtelen megjelent előtte a kép, ahogyan az anyja kilenc évvel azelőtt a lángok közé vetette magát. Sigrid olyan könnyedén távozott, mintha csak egy domboldalon kapaszkodott volna fel, hogy piknikezhessen, vagy kuncogva táncba indult volna. Egyszer sem nézett vissza. A ruhája szegélye ugyanolyan könnyedén csúszott ki a lánya ujjai közül, ahogyan a lelke követte a férjét a másvilágra. Mindössze egyetlen sikoly árulkodott a szenvedésről, amelyet oly buzgón magához ölelt.

Ophelia összeszorította a szemét, hátha eltűnik a gyötrő emlék, de érezte a nyelvén az égett hús émelyítő szagát, a bőrén a lángok hőségét, a fülében a tömeg visszataszító, elragadtatott sziszegését, ezért képtelen volt elhessegetni, így csak imádkozni tudott, hogy ez az egész mihamarabb véget érjen. Ám erre kevés volt az esély.

Ahogyan a lángok elapadtak, úgy emelkedett a hangulat a szigeten. A druida, miután befejezte az előadását, visszavonult egy kis emelvényre, és egy hatalmas dobon vad, lüktető ritmusba kezdett. Zenészek jelentek meg az oldalán, mintha az egybegyűltek közül emelkedtek volna

elő, lantjuk és furulyájuk mintha fegyver lett volna a gyász ellen. A dal-
lam a levegőbe emelkedett, először gyászos volt, de aztán egyre üteme-
sebbé és szédítőbbé vált, a vidámság futamaiba fordult. Hiszen Geir
herceg már a Valhallában volt, ünnepelniük kellett, nem gyászolni.

Sol behúzta a napot a tenger mögé, mint egy kedves szülő, aki hagy-
ja, hogy a fiai észrevétlenül mulatozhassanak, és elkezdődött a tánc.
Ophelia lába azonban mozdulatlanul állt a földön, amíg körülnézett,
hogy hová bújhatna el. Tudta, hogy Hamlet hamarosan megtalálja, mert
fel akarja kérni táncolni, és megbántódik, ha a lány visszautasítja, már-
pedig Ophelia ezt egy cseppet sem akarta, mert a férfinak minden oka
megvolt a tánra. Hiszen azon a délután a még meg nem gyújtott mág-
lya előtt kinevezték Jütland hercegének és a dán trón örökösének. Me-
lyik férfi ne akarna táncolni ekkora megtiszteltetés után?

És melyik férfinak ne akadna partnere?, emlékeztette magát Ophelia.
Dánia nemes leányait buzgó anyák és apák tessékelték előre. Hamlet
erős karja tele lehetett érett, engedelmes hússal, ezért semmi szüksége
nem volt Opheliára. Mégis eljött hozzá.

– Ott leszel a szertartáson? – kérdezte az aznap reggeli gyakorlás
után, miközben mindketten előregörnyedve ziháltak a gyakorlócardok
fölött. – Azt akarom, hogy ott legyél, Lia.

– És mi a helyzet azzal, hogy én mit akarok? – vágott vissza a lány, és
felvértezte magát a vitára.

Hamlet azonban a tőle megszokott nyugalommal hallgatta a szavait,
aztán azt kérdezte:

– Miért? Te mit akarsz?

Ostoba kérdés volt, de Ophelia megérdemelte.

– Harcolni akarok.

– Megint?

– Megint.

Ám Hamlet megrázta a fejét.

– Nem lehet. Apám azt parancsolta, jelenjek meg a nagyteremben a
szertartás előtt, és aligha állhatok felséges királyunk elé egy izzadt bőr-
mellényben.

– Inkább fürdesz, mint küzdesz?

Hamlet ezúttal nem volt hajlandó felvenni a kesztyűt, mint oly gyak-
ran – és oly dühödten.

– Inkább küzdenék, de muszáj megfürdenem. És ezt te is tudod.

Ophelia eltette a kardját, megemelte a tompa hegyű pengét, ezért hangosan csúszott a hüvelyébe, majd mélyen meghajolt.

– Nos, ez esetben nem állhatok az utadba, te illatos herceg.

Hamlet elhúzta a száját, és megragadta Ophelia kezét.

– Ott leszel?

Ophelia megpróbált elhúzódni, de az ifjú szorosan tartotta. Mostanra erősebb lett nála. Valahol Hamlet tizenötödik születésnapja körül fordult a kocka, amikor az ifjú hirtelen megnyúlt, mint egy facsemete a tavaszi napfényben. Egy-két kellemes hónapig még nehezebbre esett uralni a hosszú végtagjait, ezért Ophelia továbbra is előnyben volt vele szemben a kardpárbajokban, de amint sikerült megszoknia az új magasságát, a lánynak küszködni kellett. Néha még mindig fölé kerekedett a gyorsaságával, a mozgékonyaságával és a tudásával, de egyre gyakrabban veszített.

– Tudom, hogy nehéz neked részt venni egy temetésen – mondta Hamlet aznap délután, miközben Ophelia megpróbálta elrántani a kezét.

– Ez nem igaz.

– De ez számomra egy új kezdetet jelent. Én irányítom majd Jütlandot, és te leszel a jobbkezem. Szükségem van rá, hogy ott legyél.

– A tiéd vagyok, hercegem.

Hamlet felnyögött a gúnyolódásra.

– Bárcsak így lenne! Kérlek, Ophelia!

Hirtelen megváltozott a hangja, és ez jobban lefegyverezte a lányt, mint a nagy szavak, így megadóan felsóhajtott.

– Ott leszek, Hamlet. Persze hogy ott leszek.

– Örülök.

A férfi néhány pillanattal tovább tartotta a nő karját, mint kellett volna, aztán elengedte, és Ophelia elszaladt az istállók felé a lovához, Ansgarhoz. A ménnek gyakorolnia kellett, ahogyan neki is, ezért Ophelia messzire kilovagolt vele a laphoz, mialatt Hamletet megmosdatták és kicsinosították, majd a legnemesebb dán gyapjúba öltöztették, hogy felkészítsék a nagy bejelentésre. Ophelia ott állt a vállánál, amikor a keskeny diadémot a fejére helyezték, és az igazat megvallva, örült, hogy a részese lehet a pillanatnak. De most, hogy a herceg eleget tett a kötelességének, és megkezdődött a tánc, jobban járt volna egy csinos lánnyal.

Ophelia sajgó fájdalmat érzett mélyen legbelül, és ismét az örökre nézett. A legközelebb álló fickóval, Erickel elszórakozott már néhányszor. Elég jó volt – kemény, gyors és csöndes, éppen, ahogyan Ophelia szeretete. Nem sok választotta el attól, hogy azt is megfogadja, egyetlen férfinak sem adja oda magát, de korán megtanulta, hogy amit kap tőlük, segít kiűzni egy halott sikolyát a bolond fejéből, és mivel Geir átkozott máglyája még mindig nagy lánggal égett, most nagyobb szüksége volt erre, mint valaha. Eric társa biztosan képes volt egyedül is megvédeni egy kis gyaloghídat egy rakás tátott szájú paraszttól. Nem tartott volna sokáig, és Ophelia talán jobb kedvre derült volna tőle. Talán még tánca is perdül.

Elindult a tömegben, és komótosan elhaladt a nagyterem előtt a célpontja felé, elidőzött a kecsegtető elképzelésen, hogy egy ideig belefledkezhet valakibe. De amikor közelebb ért, valami felfordulás támadt a híd túloldalán. Két birkózó fickó nekiesett egy söröshordónak, és az értékes ital a száraz földre folyt. Az emberek siettek felegyenesíteni a hordót, míg mások a fickók felé fordultak, és Eric azonnal lesietett a hídról, hogy tegye a dolgát.

Ophelia felsőhajtott, és nekidőlt az egyik fának, amiből nem sok nőtt a felszigeten. Felpillantott. Egy alacsony ág nyújtózott felé hívogatóan, úgy vállmagasságban. Ophelia azonnal megragadta, felhúzta magát, és megtámaszkodott a „v” alakban, amit a törzssel formált. Hátradőlt, érezte a forró bőrén a kéreg kellemes durvaságát, és körülnézett.

A kis felsziget távoli végében a halotti máglya magába roskadt, amikor Geir herceg hajója elégett a közepén, és a két vége a lángok szívébe zuhant. Szikrák röppentek a levegőbe, és gyerekek kergették, majd élvezettel eltaposták őket, a holttest komor emléke máris beleveszett az élők örömeibe. Ophelia felnézett az égre, és látta, ahogy a herceg hamvai keringőznek a szikrákkal. Azon tűnődött, vajon az istenek hová viszik őt. Tudta, hogy a halottak mindenhol jelen vannak. A kiáltásaik belehasítottak a levegőbe, ha az ember jól figyelt, sőt akkor is, ha valaki egyáltalán nem akarta meghallani, és Ophelia gyakran szerette volna felkutatni, majd egyszer és mindenkorra elhallgattatni őket. De aznap este nem így volt.

Az öreg druida, aki elfáradt a szertartásban (és bizonyára kellemetlenül ragacsos lehetett a bőre a nyúl véréből), visszavonult a dobolástól, de a többi zenész egész éjjel játszott tovább, hogy a Valhallába táncoltathassák Geirt. Az egyik oldalon megszámlálhatatlan söröshordó sorakozott

fakereteken, hogy enyhítsék a temérdek gyászoló szomját, és mellettük ételektől roskadozó, hosszú asztalok gondoskodtak róla, hogy ne veszítsék el az erejüket.

A zenészekkel szemben Hamlet apja, Otto király és a felesége, Gertud ült egy emelvényen, amelyet aznap reggel állítottak fel fiatal katonának. Hamlet anyja, aki rendkívül elegáns asszony volt, és folyton próbálta meggyőzni Opheliát, hogy viseljen ruhát, és sötétszőke haját engedje ki a szoros fonatokból, nyugodtnak és elégedettnak tűnt. Otto azonban folyamatosan felugrált a helyéről, hogy üdvözölje az embereket, és felhívta őket az emelvényre, hogy jó barátokhoz méltón elbeszélgessenek.

Otto Geir herceg fia volt, de olyan dicsőséges nevet szerzett magának, amikor Rorik király hadseregében harcolt a norvégok ellen, hogy jutalmul odaigérték neki Rorik lányának a kezét. Nagy megtiszteltetés volt, de azt senki sem láthatta előre, hogy az elkövetkező években, miközben a házaspár Jütland viszonylagos ismeretlenségében békésen felnevelte Hamletet, Rorik mindhárom fia meghal a háborúban, így a veje, Otto lesz a nem várt örököse. Amikor Rorik egy évvel korábban elhalálozott, Ottót illendően királynak választották, és a jó hírnevét, valamint az udvarban való népszerűségét bizonyította, hogy senki sem emelt szót a kinevezése ellen. Azóta is bölcsen kormányozta a dán területeket. Geir herceg temetése volt az első alkalom, hogy visszatért a szülőföldjére, és szemmel láthatóan élvezte, hogy újra a barátai között lehet.

– Sjællandot is kedveli – biztosította Hamlet Opheliát. – De Jütland az otthona.

– És Jütland sokkal jobb hely – közölte a lány, mert mindenki tudta, hogy a sjællandiak puhányok, akik többet foglalkoznak a divattal meg a díszítésekkel, mint a földművelés és a harc mesterségével.

– Honnan tudod? – kérdezte Hamlet.

– Túl sokszor jártam már ott.

– De csak ünnepekkor, a Walpurgis-éj, az eostre meg a jul idején. Ilyenkor mindenki megőrül egy kicsit; ez nem a való életet tükrözi.

– Szóval, te is Sjællandra utazol, ha kineveznek trónörökösnek? – kérdezte Ophelia, és igyekezett megőrizni a hidegvérét.

Hamlet a barátja volt, amióta az esztét tudta, és a vívótársa, nem sokkal kevesebb ideje. Hamlet tartotta vissza, amikor az anyja a lángokba

vetette magát, ő ült rezzenéstelenül Ophelia mellett az utána következő keserű hónapokban, és nem üldözték el a lány kirohanásai, ütlegei és kiszámíthatatlan hangulatingadozásai sem. Larson, az öccsén kívül Hamlet volt az egyetlen Dániában, aki ismerte és elfogadta őt annak a szerencsétlen, szürös emsének, aki volt. Ha ő elmegy, Ophelia élete gyötrelmesen unalmasnak ígérkezik.

– Időnként valóban elmegyek majd – helyeselt Hamlet könnyed hangon. – Ahogyan Fynre, Lollandra és Skánéba is, hogy találkozzak a népükkel, és megtanuljam a szokásaikat. És te is velem tartasz.

– Én? – Ophelia igyekezett rosszallással leplezni a reménykedését, de a hangja túl esdeklőn szólt.

– Természetesen. A főkapitányom leszel, ezért velem kell tartanod.

– Főkapitány?

– Bizony. Lady Ophelia, a személyes védelmezőm.

– Nem lehetnék inkább lord?

De Hamlet megrázta a fejét.

– Még te sem dacolhatsz az istenekkel, Ophelia. Női testben élsz.

Hamlet elhallgatott, és érezni lehetett a feszültséget a levegőben. Egy pillanatra úgy nézett Opheliára, mintha nagyon is tudatában lenne, hogy női testben él, és a lány valamiféle örült késztetést érzett, hogy odaadja neki, de aztán gyorsan magához tért, és azt mondta:

– De férfiszívem van.

Hamlet erre fejet hajtott, a kardjáért nyúlt, és a furcsa pillanat tovatűnt. Ám most, amikor Ophelia figyelte, ahogy Hamlet felugrik az emelvényre, hogy beszéljen királyi atyjával, érezte, ahogy az ágyéka veszélesen átforrósodik. Miért nem lehetett Hamlet csúnya? Miért nem lehetett kacskala lába, púpos háta vagy legalább egy rút forradás azon a csinos arcán?

Ophelia rávette magát, hogy elfordítsa az arcát, és Ericre nézett, aki visszatért a helyére a gyaloghídra, és arra gondolt, hogy a nagy természetű férfi milyen esetlennek és zömöknek látszik Hamlet karcsúságához képest. Sajgott a teste, és ezúttal nemcsak a megszokott viszketegségről volt szó, amely a gondterhes világgal való elégedetlenségéből fakadt, hanem egyfajta heves, csaknem fájdalmas vágyról.

– Nevetséges – korholta magát, és belemarkolt a nyers kéregbe, hogy ott maradjon, távol minden bajtól.

Miért ne?, kérdezte egy váratlan hang olyan hangosan, hogy Ophelia körülnézett, hátha egy fán lakó manó is kuporog mellette az ágak között, de ha valóban ott ólálkodott egy efféle teremtmény, a láthatatlanság köpönyegébe burkolózott. Kitartó gondolat volt: *Miért ne hánál együtt vele? Mi lenne a különbség? Hiszen ez is egyféle kardvívás.* Ophelia tekintete visszatalált Hamlethez, aki mélyen meghajolt egy tekintélyes keblű lány keze fölött, és heves féltékenység hasított belé.

– Nem! – közölte magával szigorúan.

Megesküdött az anyja hamvai fölött, hogy egyetlen férfinak sem lesz a rabszolgája, és ez Hamletre is vonatkozott, bármilyen finomak voltak is a végtagjai.

Számtalan férfival voltál már együtt a barakkokban, emlékeztette a pimasz ki manó. Ophelia megütötte az ágot, abban reménykedett, hogy elhessegetheti, de nem vált be. *Mi olyan más Hamletben?*

– Semmi! – csattant fel Ophelia hangosan. – Ő is csak egy férfi.

Akkor bánj vele úgy! Vedd el, amit akarsz, aztán állj tovább! Miért ne?

„Miért ne? Miért ne?” A kérdés mintha folyamatosan zuhogott volna alá az immár teljesen elsötétült égből, és Ophelia dühödten megvakarta a hátát a fa törzsén. Hamlet a lánnyal táncolt, a szeme a csinos ruha alatt dagadó kebelre tapadt, és Ophelia mogorván fészkelődni kezdett a magas nyakú tunikájában és a bőrmellényében.

Újra felnézett az égre, a bátor Freyját kereste, az istennőt, akinek rég szövetséget ígért. A száguldó felhőket alulról megvilágították a továbbra is ágaskodó lángok, ami tökéletes harci szekérül szolgált volna az istennő számára, ám ő nem jelent meg. Nem mintha ez számított volna. Ophelia pontosan tudta, mit tanácsolna Freyja, hogy azzal feküdjön össze, akivel akar, és akkor, amikor akar, és egyáltalán ne izgassa magát a következményeken. De ő isten volt, és nem egy hús-vér nő.

Ophelia eltökélten Ericre nézett. Az ifjúnak már nem akadt sok dolga, mert a parasztok lassan elszállingóztak. Könnyedén fordíthatott volna egy kis időt arra, hogy megszabadítsa Opheliát a kínzó vágytól, és a lány tapasztalatból tudta, hogy nem sokáig mérlegelné a kínálkozó lehetőséget. A férfiak már csak ilyenek voltak. Ophelia felsóhajtott. Eric nem különösebben hozta lázba, de a kísértő sikoly utat tört magának a halottak földjéről, bárhol is volt az, és egyenesen Ophelia húzába hatolt, ezért egyelőre be kellett érnie ennyivel. Megragadta

az ágat, erős fogást keresett, hogy lelendülhessen, de az alatta megszólaló hangok megállították.

– Nézd csak a sok talpnyalót!

Ophelia megdermedt, és amikor lenézett, Hamlet két nagybátyját, Lord Fenget és Lord Wigleket pillantotta meg, akik mindössze néhány méterre tőle meghúzódtak az árnyékban. Wiglek megvetően az emelvény felé intett, ahol a bátyja, Otto király tiszta szívéből nevetett egy botladozó udvari bolondon.

– Miért hibáztatod őket? – kérdezte Feng. – Ő a király, Wiglek.

– Pontosan tudjuk. Szerencsés gazember, mindig is az volt. Ki gondolta volna, hogy Rorik mindhárom fia előtte hal meg?

– Nem lepődnék meg, ha ebben Otto keze is benne lenne.

– Én sem. Alattomos gazember. Emlékezz csak vissza, hogy már gyerekkorunkban is mindig nyernie kellett, nem számított, milyen áron.

A férfiak komoran morgolódtak, miközben Ophelia a fejük fölött hitetlenkedve rázta a fejét, mert éppen ez a markáns arcú páros szeretett mindenáron nyerni. Gyakran edzett mellettük az udvaron, és ismerték a legravaszabb trükköket. Feng gondolkodás nélkül elgáncsolt bárkit, vagy lefizette az istállófiút, hogy terelje el az ellenfele figyelmét egy párbaj során, és alig akadt katona a barakkokban, aki ne viselte volna a bőréen Wiglek fogának a nyomát. Ophelia meg sem moccant, miközben a két fivér a nagyterem falához húzódtott.

– És most az a nyavalyás Hamlet Jütland hercege – hallgatta Feng zsörtölődését. – Fölöttünk áll, pedig még csak egy taknyos gyerek.

– Képtelen Geir helyére lépni – horkant fel Wiglek. – Hiszen mit tud az uralkodásról? És mi lesz velünk? Hiszen csaknem negyven éve élünk Jütlandon.

– És csaknem húsz éve fontos szerepet töltünk be a kormányzásában. – Feng szétvetette a zömök lábát, és a széles csípőjére tette a kezét. – És az utóbbi két évben szinte én irányítottam ezt a helyet, amikor Geir már elgyengült, és...

– Te irányítottad? – kérdezte Wiglek.

– Én.

Wiglek felhorkant.

– Én is itt vagyok! Ráadásul mindenki tudja, hogy Peder kincstárnok irányítja Jütlandot.

Feng köpött egyet a porba.

– Peder gondoskodik a terményről, számolgatja a babszemeket, és megparancsolja, hogy elsöpörjék a pókhálókat. Erre bármelyik féleszű képes lenne.

Ophelia fortyogni kezdett a keményen dolgozó nagybátyja lefitymálását hallva. Nem állt közel Pederhez, de miután a szülei meghaltak, befogadta őt és Larsot, meleg otthont nyújtott nekik, és etette őket, valamint kiképezte a háború mesterségében, amiért Ophelia örökre hálás lesz neki. Csikorgatta a fogát, és megszorította a faágat.

– Peder kincstárnok csak egy szánalmas kis lord – folytatta Feng.

– Én származom királyi vérből.

– Meg én.

Feng erre csak legyintett.

– Ne felejtse el, hogy fiatalabb vagy nálam, Wiglek. – Amikor Ophelia lepillantott, Feng az öccse arcába nyomta a kövér mutatóujját. – Ha valaki megérdemli a trónt, az én vagyok, és ha van egy kis józan eszed, támogatsz engem, és magas tisztségre tehetsz szert.

Wiglek félrelökte a bátyja ujját.

– Nem értem, miért kellene átengednem neked, csak azért, mert egy ócska kis évvel öregebb vagy nálam. Ráadásul Hamlet mindenkinél előbb jogosult a trónra, mert az anyja királyi hercegnő.

Feng dühösen dobbantott.

– Akkor mi a terved, öcsém?

Wiglek összerezett.

– Nincs tervem, Feng.

– Hát, éppen ezért nem érdemelsz meg semmiféle előmenetelt az életben.

– Ezek szerint, neked van terved, nem igaz?

– Persze hogy van tervem.

– Miféle terv, Feng?

Feng elnyújtotta a pillanatot, gyötörte az öccsét, amíg a saját türelmetlensége beszédre nem sarkallta.

– Emlékszel Æthelfrith királyra, aki néhány éve itt járt száműzetésben, és feleségül vette Lady Bebbát?

– Azt, akit te akartál elvenni?

– Nem akartam.

– Dehogynem...

– Ide hallgass, Wiglek! Meg kell próbálnod összpontosítani, különben sehová nem jutsz az életben. Tartom a kapcsolatot Æthelfrithtel. Folyamatosan nő a hatalma. Miután visszaszerezte a saját trónját Berniciában, megszerezte a szomszédos Deirát is. Hatalmas területei vannak, Wiglek, és nagy a hatalma. És emellett lányai is vannak, olyan lányok, akik félig dánok, és akiket szívesen megvizsgálnék belülről is! – Feng mélyen felmordult, és hirtelen belerúgott a falba. – Ó, istenek! Ilyenkor mindig begerjedek. A halál teszi, Wiglek. Az ember élni vágyik.

Ophelia bólintott a fán, ez volt az első értelmes mondat, amely elhangzott Hamlet nagybátyjainak a szájából. A többi veszélyes volt; már-már árulásszagú. Figyelmeztetnie kell Hamletet. Ophelia észrevette a táncolóktól kicsit eltávolodva, és az ifjú, mintha megérezte volna magán a pillantását, megfordult, és egyenesen rámeredt a reszkető tűz fényében. Rákacsintott, majd kitérte a karját, és Opheliának azonnal lángra lobbant a teste.

Lepillantott. Wiglek elment, Feng pedig elkapott egy rabszolgalányt. Durván matatott a szoknyája körül, miközben a nagyterem falához szorította. Ophelia észrevétlenül leugrott, és elindult Hamlet felé.

– Végre! – szólt Hamlet, és megragadta a lány mindkét karját, az érintése perzselte Ophelia bőrét. – Most már táncolhatunk, Lia?

– Táncolhatunk – egyezett bele a lány. – Egész éjjel táncolhatunk. De nem így, és nem itt.

– Ezt úgy érted, hogy...

Hamletnek elsötétült a szeme, de még mindig bizonytalannak látszott. Ophelia közelebb lépett, és kacéran felmosolygott rá.

– Pontosan úgy értem.

Hamlet csak egy pillanatig habozott, mielőtt megfordította a lányt, és félig futva elkezdte magával húzni.

– Akkor menjünk. Most azonnal!